DOMSTOLENS DOM

25. juni 2002 *

I sag C-66/00,

angående en anmodning, som Tribunale di Parma (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

Dante Bigi,

procesdeltager:

Consorzio del Formaggio Parmigiano Reggiano,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 535/97 af 17. marts 1997 (EFT L 83, s. 3),

* Processprog: italiensk.

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer), J.-P. Puissochet, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Dante Bigi ved avvocato G.G. Lasagni

— Consorzio del Formaggio Parmigiano Reggiano ved avvocato F. Capelli

— den italienske regering ved U. Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato O. Fiumara

— den tyske regering ved W.-D. Plessing og B. Muttelsee-Schön, som befuldmægtigede

— den græske regering ved I.K. Chalkias og C. Tsiavou, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved H. Dossi, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J.L. Iglesias Buhigues og P. Stancanelli, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 6. juni 2001 er afgivet mundtlige indlæg af Dante Bigi ved G.G. Lasagni, af Consorzio del Formaggio Parmigiano Reggiano ved F. Capelli, af den italienske regering ved U. Leanza og O. Fiumara, af den tyske regering ved W.-D. Plessing, af den græske regering ved G. Kanellopoulos, som befuldmægtiget, og C. Tsiavou, af den franske regering ved C. Vasak og L. Bernheim, som befuldmægtigede, af den portugisiske regering ved L.I. Fernandes, som befuldmægtiget, og af Kommissionen ved J.L. Iglesias Buhigues og P. Stancanelli,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 9. oktober 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 21. februar 2000, indgået til Domstolen den 28. februar 2000, har Tribunale di Parma i medfør af artikel 234 EF forelagt syv præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og

oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 535/97 af 17. marts 1997 (EFT L 83, s. 3, herefter »forordning nr. 2081/92«).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en straffesag mod Dante Bigi, som er indledt på foranledning af en klage fra Consorzio del Formaggio Parmigiano Reggiano (herefter »Consorzio«). Bigi er tiltalt for at have overtrådt den italienske lovgivning om svig i samhandelen, markedsføring af produkter med vildledende mærker eller tegn samt anvendelse af beskyttede oprindelsesbetegnelser (herefter »BOB«).

Retsforskrifter

3 Forordning nr. 2081/92 indfører en fællesskabsbeskyttelse for oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler.

4 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 bestemmer:

»Betegnelser, der er blevet artsbetegnelser, kan ikke registreres.

I denne forordning forstås ved en betegnelse, der er blevet en artsbetegnelse, navnet på et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, der, selv om det henviser til det sted eller område, hvor landbrugsproduktet eller levnedsmidlet først blev

fremstillet eller markedsført, er blevet fællesbetegnelsen for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel.

[...]«

5 Samme forordnings artikel 4, stk. 1, er affattet således: »For at en beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) eller en beskyttet geografisk betegnelse (BGB) kan benyttes for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, skal dette være omfattet af en varespecifikation.« Samme artikels stk. 2 opregner de elementer, som varespecifikationen mindst skal omfatte.

6 Artikel 13, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2081/92 bestemmer:

»1. Registrerede betegnelser er beskyttet mod:

a) enhver direkte eller indirekte kommerciel brug af en registreret betegnelse for produkter, der ikke er omfattet af registreringen, for så vidt disse produkter kan sammenlignes med de produkter, der er registreret under denne betegnelse, eller for så vidt anvendelse af betegnelsen indebærer udnyttelse af den beskyttede betegnelses omdømme

b) enhver uretmæssig brug, efterligning eller antydning, selv hvis produktets virkelige oprindelse er angivet, eller hvis den beskyttede betegnelse er anvendt i oversættelse eller ledsaget af udtryk såsom »art«, »type«, »måde«, »som fremstillet i«, »efterligning« eller lignende

c) enhver anden form for falsk eller vildledende angivelse af produkternes herkomst, oprindelse, art og hovedegenskaber på pakningen eller emballagen, i reklamerne eller i dokumenterne for de pågældende produkter samt anvendelse af emballager, der kan give et fejlagtigt indtryk af oprindelsen

d) enhver anden form for praksis, som kan vildlede offentligheden med hensyn til produktets virkelige oprindelse.

Når der i en registreret betegnelse indgår navnet på et landbrugsprodukt eller levnedsmiddel, der betragtes som en artsbetegnelse, er anvendelse af denne artsbetegnelse på de tilsvarende landbrugsprodukter eller levnedsmidler ikke i strid med litra a) og b) i første afsnit.

2. Uanset stk. 1, litra a) og b), kan medlemsstaterne dog bibeholde de nationale ordninger om tilladelse til anvendelse af betegnelser, der er registreret i medfør af artikel 17, i en begrænset periode på højst fem år efter datoen for offentliggørelsen af registreringen, dersom:

— produkterne har været lovligt markedsført under disse betegnelser i mindst fem år inden datoen for offentliggørelsen af denne forordning

— virksomhederne lovligt har markedsført de pågældende produkter og herunder vedvarende har anvendt betegnelserne i den periode, der er omhandlet i første led

— produktets virkelige oprindelse er klart og tydeligt angivet på mærkningen.

Denne undtagelse må dog ikke medføre, at produkterne frit markedsføres på en medlemsstats område, hvor disse betegnelser ikke er tilladt.«

7 Ud over at indeholde bestemmelser om den normale registreringsprocedure i artikel 5-7 foreskriver forordning nr. 2081/92 en forenklet overgangsprocedure, som er beskrevet i artikel 17, der indeholder mulighed for at registrere oprindelsesbetegnelser, som allerede er beskyttet efter national ret.

8 Artikel 17 i forordning nr. 2081/92 er affattet således:

»1. Inden seks måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttræden underretter medlemsstaterne Kommissionen om, hvilke ved lov beskyttede betegnelser eller, i de medlemsstater, hvor der ikke findes nogen beskyttelsesordning, hvilke hævdvundne betegnelser de ønsker at registrere i henhold til forordningen.

2. Kommissionen registrerer efter fremgangsmåden i artikel 15 de i stk. 1 omhandlede betegnelser, som omfattes af artikel 2 og 4. Artikel 7 finder ikke anvendelse. Artsbetegnelser registreres dog ikke.

3. Medlemsstaterne kan bibeholde den nationale beskyttelse af de betegnelser, der er meddelt i henhold til stk. 1, indtil den dato, hvor der træffes afgørelse om registreringen.«

9 Som led i denne forenklede procedure meddelte Den Italienske Republik Kommissionen, at den bl.a. ønskede at registrere betegnelsen »Parmigiano Reggiano«. Kommissionen foretog denne registrering ved at optage den nævnte betegnelse blandt de beskyttede oprindelsesbetegnelser, som er omhandlet i bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 af 12. juni 1996 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 (EFT L 148, s. 1).

Tvisten i hovedsagen

10 Virksomheden Nuova Castelli SpA (herefter »Castelli«), som repræsenteres af Dante Bigi, fremstiller flere typer ost i Italien. Ud over at fremstille en ost, som er i overensstemmelse med varespecifikationen for BOB'en »Parmigiano Reggiano«, har virksomheden i lang tid fremstillet en reven, tørret, pasteuriseret ost i pulverform, der er forarbejdet ved at blande flere typer ost af forskellig oprindelse, som ikke opfylder nævnte varespecifikation, hvorfor det er forbudt at sælge den i Italien. Denne anden type ost, som er forsynet med en etiket med ordet »parmesan«, sælges udelukkende uden for Italien, navnlig i Frankrig.

11 Den 11. november 1999 blev et vist kvantum af denne anden type ost, som Castelli havde fremstillet, og hvis emballage var forsynet med den nævnte etiket med angivelse af ordet »parmesan«, og som skulle eksporteres til andre medlemsstater, beslaglagt hos en forsendelsesvirksomhed i Parma. Beslaglæggelsen blev foretaget på foranledning af en klage fra Consorzio, der er en sammenslutning af de producenter, som fremstiller ost med BOB'en »Parmigiano Reggiano«, og som er indtrådt som civil part i straffesagen mod Bigi ved Tribunale di Parma.

12 Bigi tiltales for at have begået svig i forbindelse med handel og salg af industriprodukter med vildledende betegnelser ved at fremstille og markedsføre den nævnte ost under de angivne omstændigheder. Bigi er desuden tiltalt for at have overtrådt forbuddet mod anvendelse af anerkendte oprindelsesbetegnelser eller typiske betegnelser ved at ændre disse helt eller delvis under tilføjelse af angivelser — også indirekte — af berigtigende karakter såsom »type«, »anvendelse«, »smag« eller lignende.

13 Bigi påberåber sig til sit forsvar artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 og gør gældende, at Den Italienske Republik ikke lovligt kan forbyde producenter, som er etableret i Italien, at fremstille en ost, der ikke er i overensstemmelse med BOB'en »Parmigiano Reggiano«, når denne ost skal eksporteres og bringes i omsætning i andre medlemsstater.

De præjudicielle spørgsmål

14 Da Tribunale di Parma er i tvivl om den korrekte fortolkning af de gældende fællesskabsretlige bestemmelser på området, har den besluttet at udsætte afgørelsen i sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 13, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2081/92 [som ændret ved artikel 1 i forordning (EF) nr. 535/97] fortolkes således, at det ikke er nødvendigt for at tillade anvendelsen på en medlemsstats område af betegnelser, som kan forveksles med dem, der er registreret i henhold til artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92, at den pågældende medlemsstat officielt træffer bestemmelse herom ved lov eller administrativ foranstaltning?

2) Er det som følge heraf tilstrækkeligt til at tillade anvendelsen af de nævnte betegnelser på den pågældende medlemsstats område, at medlemsstaten ikke gør indsigelse herimod?

3) Indebærer manglende indsigelse fra en medlemsstat, på hvis område der anvendes en betegnelse, som kan forveksles med den, der er registreret i henhold til artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92, at en virksomhed, som har hjemsted på den medlemsstats område, hvor registreringen har fundet sted, lovligt kan anvende den nævnte betegnelse, såfremt virksomheden kun bruger den forvekslelige betegnelse på produkter, der skal sælges uden for registreringslandet og kun inden for den medlemsstats område, som ikke har gjort indsigelse mod anvendelse af betegnelsen?

4) Udløber femårsfristen i artikel 13, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2081/92 for anvendelse af den pågældende betegnelse på et produkt, for hvilket betegnelsen er registret den 12. juni 1996 (jf. forordning (EF) nr. 1107/96), den 12. juni 2001?

5) Er en virksomhed, der har hjemsted i en medlemsstat, på hvis begæring en beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) er blevet registreret i henhold til artikel 17 i forordning nr. 2081/92, og som uden afbrydelse har anvendt en betegnelse, der kan forveksles med den registrerede betegnelse, i fem år forud for ikrafttrædelsen af forordning nr. 2081/92 (som skete den 24.7.1993), som følge heraf berettiget til at anvende denne betegnelse til at kendetegne produkter, der udelukkende er bestemt til salg uden for registreringslandet og kun i en medlemsstat, som ikke har gjort indsigelse mod anvendelsen af denne betegnelse på sit område?

6) Hvis spørgsmål 5 besvares bekræftende, kan en virksomhed med hjemsted i den medlemsstat, hvor den beskyttede oprindelsesbetegnelse er registreret, da

lovligt kendetegne sine produkter ved at anvende den betegnelse, der kan forveksles med den registrerede betegnelse, indtil udløbet af det femte år efter datoen for registreringen af den beskyttede betegnelse (som skete den 12.6.1996), dvs. indtil den 12. juni 2001?

7) Må der antages at gælde et forbud efter den i spørgsmål 6 angivne dato (den 12.6.2001) mod at anvende enhver betegnelse, der kan forveksles med den, der er registret i alle medlemsstaterne, for enhver erhvervsdrivende, som ikke udtrykkeligt er berettiget til at anvende den registrerede betegnelse i henhold til forordning nr. 2081/92?«

Formaliteten med hensyn til den præjudicielle anmodning

15 Den tyske regering har gjort gældende, at den præjudicielle anmodning må afvises fra realitetsbehandling, da det ikke er nødvendigt at besvare de forelagte spørgsmål for at træffe afgørelse i hovedsagen. Betegnelsen »parmesan«, som Bigi har anvendt, er nemlig efter regeringens opfattelse en artsbetegnelse og ingen BOB ifølge forordning nr. 2081/92.

16 Ifølge regeringen er betegnelsen »parmesan« en artsbetegnelse, da den er blevet en generel betegnelse for reven ost eller ost, som skal rives. Hermed er »parmesan« blevet en »fællesbetegnelse for [...] et levnedsmiddel« i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 2081/92. Den tyske regering henviser i den forbindelse navnlig til punkt 35 i forslag til afgørelse fra generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomer i sagen Canadane Cheese Trading og Kouri (kendelse af 8.8.1997, sag C-317/95, Sml. I, s. 4681) angående spørgsmålet, om betegnelsen »parmesanost« har karakter af en artsbetegnelse.

17 Da kun betegnelsen »Parmigiano Reggiano« er registreret, er fællesskabsbeskyttelsen efter den tyske regerings opfattelse begrænset til denne betegnelse og omfatter kun den registrerede betegnelse efter dennes nøjagtige ordlyd. Regeringen tilføjer, at de enkelte dele af en sammensat betegnelse kun kan opnå beskyttelse ifølge Domstolens praksis, såfremt der ikke er tale om en artsbetegnelse eller en almindelig betegnelse (dom af 9.6.1998, forenede sager C-129/97 og C-130/97, Chiciak og Fol, Sml. I, s. 3315, præmis 37).

18 I denne forbindelse bemærkes, at det i overensstemmelse med fast retspraksis — inden for rammerne af det samarbejde, der i henhold til artikel 234 EF er indført mellem Domstolen og de nationale rettr — udelukkende tilkommer den nationale ret, for hvem en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af fællesskabsretten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse herom (jf. bl.a. dom af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 59).

19 Domstolen har dog også fastslået, at den i særlige tilfælde af hensyn til efterprøvelsen af sin egen kompetence er beføjet til at undersøge de omstændigheder, hvorunder den nationale domstol har forelagt sagen. Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national ret, når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af fællesskabsretten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (jf. bl.a. dom af 22.1.2002, sag C-390/99, Canal Satélite Digital, Sml. I, s. 607, præmis 19).

20 I den foreliggende sag er det dog langt fra åbenbart, at betegnelsen »parmesan« er blevet en artsbetegnelse. Bortset fra den tyske regering og i et vist omfang den østrigske regering har alle regeringer, der har afgivet indlæg under sagen, og Kommissionen gjort gældende, at den franske betegnelse »parmesan« er den korrekte oversættelse af BOB'en »Parmigiano Reggiano«.

21 Under disse forhold kan det ikke med rette fastholdes, at det åbenbart fremgår, at den forelæggende rets spørgsmål henhører under en af de situationer, som er omhandlet i den ovenfor i præmis 19 nævnte dom. Følgelig må den præjudicielle anmodning realitetsbehandles.

De præjudicielle spørgsmål

22 De præjudicielle spørgsmål vedrører en række punkter i relation til undtagelsesordningen i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92.

23 Under hensyn til, at de produkter, som er omhandlet i hovedsagen, hidrører fra den medlemsstat, der har opnået registreringen af BOB (herefter »registreringslandet for BOB«) — men ikke er i overensstemmelse med denne betegnelse, hvis beskyttelse i henhold til artikel 13, stk. 1, første afsnit, litra a) og b), i forordning nr. 2081/92 er omtvistet — må det først undersøges, om undtagelsesordningen kan anvendes på sådanne produkter.

24 Undtagelsesordningens anvendelsesområde må derfor fastlægges nærmere. I den forbindelse skal ikke blot ordlyden af artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92, men også denne bestemmelses formål inden for rammerne af forordningen, tages i betragtning.

25 Ifølge sin ordlyd indeholder artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 en undtagelsesordning, hvis anvendelse forudsætter, at den pågældende medlemsstat ønsker at bibeholde sin tidligere nationale ordning inden for sit område og for en begrænset periode, og som kræver, at visse betingelser er opfyldt. Disse betingelser er i det væsentlige, at den virksomhed, som ønsker at være omfattet af undtagelsesordningen, lovligt har markedsført de pågældende produkter i en bestemt periode under den betegnelse, som i mellemtiden er blevet registreret, og at mærkningen af disse produkter klart og tydeligt angiver produkternes virkelige oprindelse.

26 Desuden bestemmer artikel 13, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 2081/92, at denne undtagelse ikke må medføre, at produkterne frit markedsføres på en medlemsstats område, hvor den pågældende betegnelse ikke er tilladt.

27 Herved gennemfører artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 et af forordningens formål, som er, at adgangen til at anvende de betegnelser, som er registreret i medfør af artikel 17 i forordning nr. 2081/92 for produkter, der ikke er i overensstemmelse med varespecifikationen for den pågældende beskyttede oprindelsesbetegnelse, ikke straks bringes til ophør. Som angivet i tredje betragtning til forordning nr. 535/97, anså fællesskabslovgiver det for nødvendigt at indrømme producenterne en tilpasningsperiode for at undgå, at de af dem, der længe har anvendt sådanne betegnelser, lider skade.

28 Som det ligeledes er angivet i denne betragtning, skal en sådan overgangsperiode dog udelukkende anvendes på betegnelser, som registreres i medfør af forordningens artikel 17, dvs. betegnelser, der er registreret efter den forenklede procedure, således som det er tilfældet i hovedsagen. Denne procedure forudsætter navnlig, at den betegnelse, som en medlemsstat ønsker registreret, er lovligt beskyttet i den pågældende medlemsstat, eller at den er hævdvundet i de medlemsstater, hvor der ikke findes nogen beskyttelsesordning.

29 Med andre ord forudsætter den forenklede procedure, at det ikke er muligt på det tidspunkt, da en medlemsstat anmoder om, at en betegnelse registreres som beskyttet oprindelsesbetegnelse, lovligt at markedsføre produkter, som ikke er i overensstemmelse med den til denne betegnelse svarende varespecifikation på den pågældende medlemsstats område.

30 Forordning nr. 2081/92 må derfor fortolkes således, at når en betegnelse er registreret som BOB, gælder den undtagelsesordning, som er fastsat i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 for på visse betingelser og med visse begrænsninger at gøre det muligt at fortsætte anvendelsen af denne betegnelse, kun for produkter, som ikke har oprindelse i registreringslandet.

31 Som generaladvokaten har anført i punkt 71-79 i sit forslag til afgørelse, er denne fortolkning af artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 i overensstemmelse med de formål om beskyttelse af forbrugerne og loyal konkurrence, som er kommet til udtryk i den sjette og syvende betragtning til forordning nr. 2081/92.

32 Artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 skal derfor fortolkes således, at den heri indeholdte undtagelsesordning ikke omfatter produkter hidrørende fra

registreringslandet for BOB, hvis beskyttelse i henhold til artikel 13, stk. 1, første afsnit, litra a) og b), i forordning nr. 2081/92 er omtvistet, og hvis varespecifikation produkterne ikke opfylder.

33 Da undtagelsesordningen i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 følgelig ikke finder anvendelse på produkter som de i hovedsagen omhandlede, er det ufornødent at besvare spørgsmål som de af Tribunale di Parma forelagte.

34 På grundlag af disse betragtninger må den forelæggende rets spørgsmål besvares med, at artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 skal fortolkes således, at undtagelsesordningen i denne bestemmelse ikke omfatter produkter hidrørende fra registreringslandet for BOB, hvis beskyttelse i henhold til artikel 13, stk. 1, første afsnit, litra a) og b), i forordning nr. 2081/92 er omtvistet, og hvis varespecifikation produkterne ikke opfylder.

Sagens omkostninger

35 De udgifter, der er afholdt af den italienske, tyske, græske, franske, østrigske og portugisiske regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Tribunale di Parma ved kendelse af 21. februar 2000, for ret:

Artikel 13, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 535/97 af 17. marts 1997, skal fortolkes således, at undtagelsesordningen i denne bestemmelse ikke omfatter produkter hidrørende fra det land, der har opnået registrering af den beskyttede oprindelsesbetegnelse, hvis beskyttelse i henhold til artikel 13, stk. 1, første afsnit, litra a) og b), i forordning nr. 2081/92 med senere ændringer, er omtvistet, og hvis varespecifikation produkterne ikke opfylder.

Rodríguez Iglesias Jann Macken

Colneric von Bahr Edward

Puissochet Skouris Cunha Rodrigues

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. juni 2002.

R. Grass

Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias

Præsident